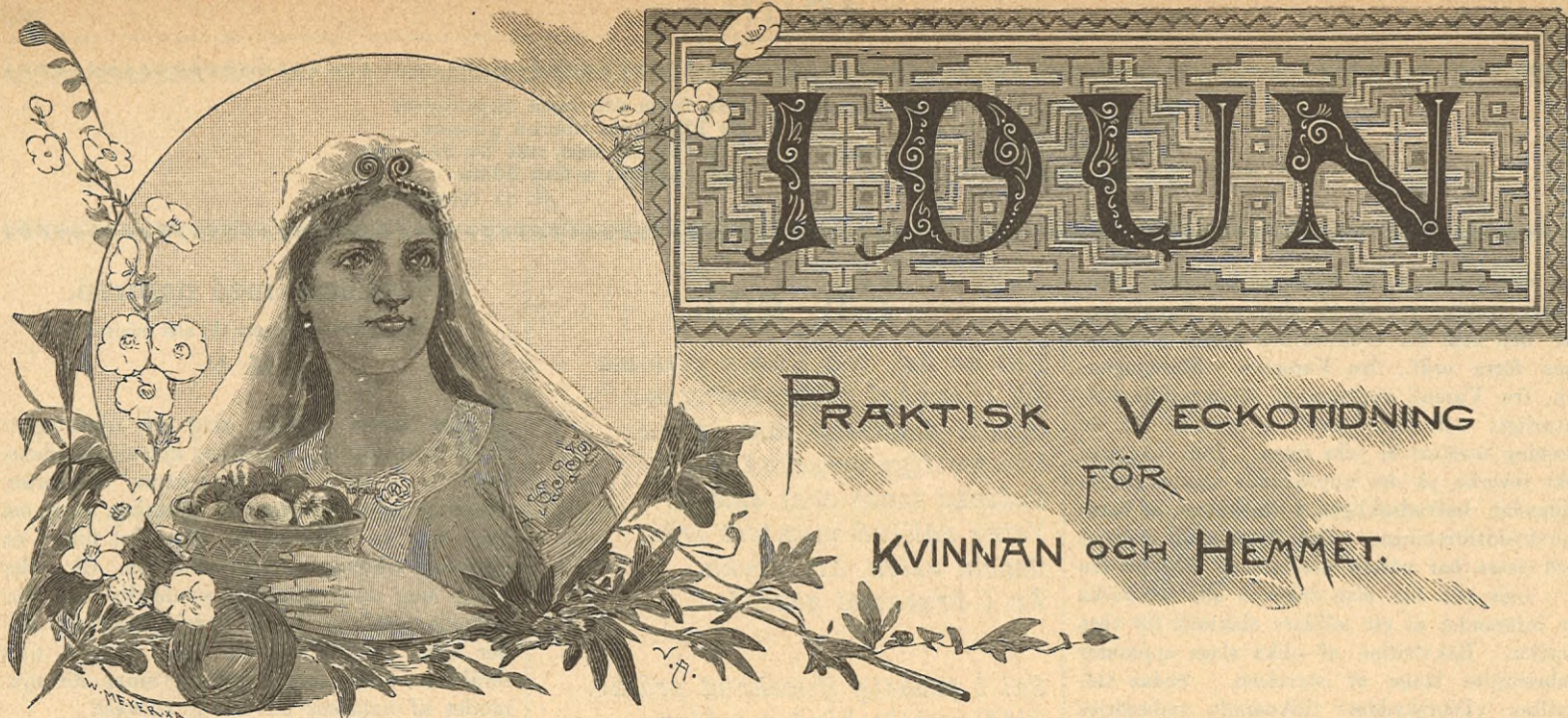

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET.

Stockholm, Germandts Boktr.-Aktie.

N:r 22 (180)

Fredagen den 29 maj 1891.

4:de årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och koloretrade planscher kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. » 6: 50 Idun ensam..... » 4:—</p>	<p>Byrå: Hamngatan 16, 2¹/₂ tr. (midt för Kungsträdgården.) Prenumer. sker i landsorten å postanstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris: 15 öre. (vid kompletteringar).</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» och »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annonser 70 öre pr nonp.-rad.</p>
---	--	---	--	--

Josephine Varenius.

Bland förkämparne här i Sverige för våra »stumma bröders», de värnlösa djurens, rätt intager fru Josephine Varenius, f. Forsselius, ett mycket framstående rum. Varm djurvän ända från barn- domen ingick fru V. genast som medlem i Sv. Allm. Djurskyddsföreningen, när denna i november 1875 bildades. Ett par år senare utfärdades på förslag af nu afidne arkivarien Otto von Feilitzen ett upprop för bildande af en kvinnoafdelning i nämnda förening. För utarbetande af stadgar tillsattes en komité, i hvilken fru V. erhöll plats, och vi misstaga oss näppeligen, då vi säga, att hufvudparten af arbetet föll på hennes lott. Då afdelningen sedermera konstituerades, valdes också fru V. till dess ordförarinna. Följde så ett par år af liflig verksamhet för anskaffandet af medel till bedrifvande af agitation för djurskydds- saken. Fru V. var outtröttlig, och det energiska uppträdandet bar här som alltid frukter, i det för våra förhållanden rikliga medel inflöte i föreningens kassar.

Vivisektorernas grym-

heter hade emellertid kommit under diskussion. Allmänt voro djurvännerna ense om, att någonting måste göras för att åtminstone söka förebygga alla dessa tusen gagnlösa experiment, som allt för ofta företagas af dessa herrar, hvilka, såsom professor Cyon själf yttrar, »gå till arbetet med en gripande känsla af fröjd» och med samma njutning stycka, söndersarga, steka, koka, förgifta och på tusen andra sätt pina de ännu lefvande djuren som kirurgen företager en operation, af hvilken han väntar sig utomordentliga följder.

I fru Varenii salong bildades den 2 juni 1882 en andra afdelning af Allmänna föreningen med syftmål att kraftigt gripa in i kampen mot de vivisektorer, hvilka ohöjdats i vår tid predika satsen från barbarismens dagar: att ändamålet helgar medlen.

Åtskilliga skäl gjorde det emellertid för ledarne af kvinnoafdelningen önskligt, att denna ombildades till en själfständig förening. Denna ombildning verkställdes också 1885.

En rörelses framgång är alltid ovilkorligen i

Det är en ganska slipprig grund
På andras tycke bygga
Och uppå ryktets lösa mund
Sin lefnadsregel trygga.

Sök fram din rena skyldighet
Ur blindhets mörka gömma,
Och följ du den, när du den vet,
Låt världen sedan döma.

H. C. NORDENFLYCHT.

viss mån beroende af ledarnes duglighet. Sällspordt lycklig var därför den nya föreningen, när den som sin ordförarinna erhöi afdelningens förra ordf., fru Varenius. Föreningens och fru Varenii verksamhet sammanfalla helt naturligt; och hvad ordf. i spetsen för sin förening utträttat är icke ringa. Dels har man sökt inverka på det uppväxande släktet genom bildandet, hufvudsakligen i Stockholm, af barn-djurskyddsföreningar. Det betungande arbetet med dessa har nästan uteslutande fallit på fru V. Dels ock har man sökt på allt sätt verka för införandet af ett mildare slaktsätt för våra husdjur. Rekvisition af olika slags apparater ombesörjdes länge af styrelsen. Sedan tidskriften »Djurskyddet» tillkommit, ombesörjas dock numera dessa rekvisitioner genom dess expedition. Därjämte har föreningen utfövat en mycket storartad verksamhet genom spridandet af skrifter — några författade af fru V. personligen —, berörande olika sidor af djurskyddssaken.

Föredrag ha under sommarmånaderna på många ställen hållits af fru V., och till och med föreningar ha bildats på hennes initiativ, t. ex. den i Mörsil.

Fru Josephine Varenius, som härstammar från en gammal, aktad vestgötasläkt och i äktenskap är förenad med f. d. generalkrigskommissarien Varenius — jämväl han en varm djurvän —, har helt naturligt från meningsfränder fått mottaga lifliga erkännanden för sin gagnande verksamhet. Så var hon den första, som erhöi Sv. allmänna djurskyddsföreningens silfvermedalj, och Nordiska djurskyddsföreningen har kallat henne till sin hedersledamot. Hennes största betydelse ligger måhända dock däri, att hon visat hvarje ädelt tänkande kvinna ett sätt, på hvilket denna kan taga verksam del i det stora humanitetsarbetet. Lifvet är ju hårdt, och kampen för tillvaron är hård. Sedan sekler tillbaka har civilisationen dock arbetat för att i denna kamp införa rättvisa och barmhertighet. Länges gällde striden befrielsen af bröder, som trycktes af slafoket. Sedan slaffrågan emellertid lyckligt lösts, har en ädel grundtanke kunnat utvecklas i sin naturliga konsekvens, och man fordrar nu med skäl rättvisa mot alla och barmhertighet mot det stora oförskyllda lidandet — de lidande må vara hvilka som helst — t. o. m. värnlösa djur, hvilka, åtminstone hvad de högre beträffar, såväl i förmåga att känna välbefinnande och smärta som i kroppsligt afseende föröfrigt i det stora hela föga skilja sig från oss. Grymheten mot djuren är så mycket mer tadelvärd, som de, i saknad af förmåga att tala, ej kunna klaga öfver nöd och hård lott.

F. A. Wingborg.

Glömmen ej Iduns skollöfskoloni!

Minsta bidrag emottagas tacksamt.

En bal.

*Det är bal, och ljusen glimma
Än i dunkel midnattstimma
Genom fönstrens täta immå
Uti festligt smyckad gård.
Valsens toner örat smeka,
Ystra välljud muntert leka
Genom salen, än i veka,
Än i brusande ackord.*

*Sal i präktig ljusskrud präalar,
Glädjen alla kinder målar,
Fram ur hvarje öga strålar
Under munter dans och lek.
Ungdomsfriska röster strömma
Mot mig, skämtande och ömma...
Här en stund man tyckes glömma
Världens split och kif och svek!*

*Och musiken brusar, klingar...
Själ i dansen om jag svingar,
Buren som på lätta vingar —
Lustig lek det är minsann!
Till mitt bröst min mö jag trycker,
Rusig utaf fröjd, jag tycker,
Att den yttre värld sig lycker
Och vi äga blott hvarann'!*

*Magiskt hennes ögon låga...
Skall jag nu, männ'tro, mig våga
Ställa till dem denna fråga,
Som mig bränner...? Törs jag...? Ja!
...Hennes läppar ej sig rörde,
Blicken till mig svaret förde,
Jag med själens öra hörde,
Hur hon jublade ett »ja»!*

*Som en eldström blodet brände,
Fast sig hvarje muskel spände,
I ett ögonblick jag kände
Mig mer stolt än någon kung!
Ack, med henne vid min sida
Modigt jag i världen vida
Vill mot onda makter strida,
Ständigt fri och stark och ung.*

*Underligt de nornor spinna,
Underligt sin lycka finna,
Underligt en brud att vinna
Midt i dansens hvirfvel het...
Underligt att här omkring en,
Trängas hundra väl i ringen,
Men af alla vet dock ingen,
Hvad jag ensam, ensam vet...!*

Gurli.

Umgänget med naturen.

Några vårerinringar till alla mödrar
af M. N.

Det finnes många slag af njutningar: kostnjutningar, bordets njutningar, dans, sport o. s. v.; museer, teatrar, konserter, vårdshus, allt inbjuder till njutning, n. b. om man har en fylld börs. Men det finnes en njutning, tillgänglig för alla, om rik eller fattig, ung eller gammal, ovansklig och förädlade, och den borde hvarje fader och moder söka tillförsäkra sitt barn, d. v. s. alla föräldrar borde bilda barnets sinne för njutandet af naturens storartade skönhet.

Den, som en gång fått ögat öppet för denna skönhet, bär inom sig en skatt af outtömlig rikedom; den behöfver ej resa till Rom och Paris för att se mästerverk, dem ingen människohand kan efterbilda; den har njutning nog inom det egna hemmets område och finner där skönhet nog för att tillfredsställa äfven den mest förfinade konstnärssmak.

Man kunde tycka, att då barnen dagligen omgifvas af naturens härligheter, de också af sig själfva borde lära sig att uppfatta dem. Men denna förmåga måste utbildas, likasom sinnet för musik, målning o. s. v.

Om ock barnet växer upp i ett hem, där väggarne äro fullt behängda med de utmärktaste konstnärers arbeten, får det likväl ej sinne för skön konst, om i detta hem ingen riktar dess uppmärksamhet däråt. Barnet har blifvit vant att alltid se dessa tafior på väggarne och fäster sig ej vidare vid dem. Så är det äfven med naturen: barnet står midt inne i all dess härlighet, men fäster sig ej vidare därvid. På sin höjd kunna de lysande blomorna, de skimrande fjärlarna eller en glittrande sten för en stund fångsla dess uppmärksamhet.

Likgiltigt sönderrifver barnet det fula grå spindelnätet och bortkastar tanklöst de af-rifna bladen, då det finner en lysande blomma. Men skulle barnet göras uppmärksam på spindelnätets underbart regelbundna spetsväf, skulle det se nätet en morgon, då daggerlorna skimra på detsamma, skulle det få veta om bladets betydelse för den vackra blommans lif, då skulle det helt visst en annan gång behandla dem med mera intresse, och det skulle snart lära sig att ej tanklöst förinta ett lif, hvaraf det ej har någon skada.

Ju mera man söker fästa barnets uppmärksamhet vid naturens under, desto flere rikedomar finner man äfven själf, man gör den ena upptäckten efter den andra, och man ledes från skönhet till skönhet.

Kanske man första gången endast för att frigöra barnet från en dum rädsla, då det såg en ofreflig »timmerman» på sin hand, gjorde det uppmärksam på insektens fina, regelbundna teckning; barnets vakna sinne tillämpade genast intresset på alla insekter och fann den ena vackrare än den andra.

De oansenliga myrorna väcka intresse genom sin klokhet och flit, de obehagliga långbenta steklarne genom den nytta de göra vid förstörandet af för fruktträden skadliga larver, spindeln genom sin konstfärdighet; troll-

sländan med sina fina, lätta vingar och fjärilarne behöfva hos barnen ingen rekommendation.

Mera likvisst än af insekterna tilltalas barnen af fåglarnes glada skara. Må likvisst inga föräldrar tillåta barnen vare sig att samla ägg eller instänga de små sångarne i bur. Att söka väcka barnets intresse för djuren genom att låta det hålla åtskilliga sådana i fångenskap är att från början leda barnets känsla in på en falsk väg. Äfven utan att vara öfverdrifvet klemig, måste man inse, att det är ett grymt öfvergrepp af människan att blott för sitt nöjes skull fängsla ett djur, som fostrats i frihet. Annat är det, om barnen söka tämja fria djur eller söka vårda ett djur, som råkat ut för någon olyckshändelse. Det är ganska lätt att med ett utsatt bräde, på hvilket man utströr säd, dagligen samla hos sig en skara bevingade gäster, och åtskilliga af våra småfåglar blifva så hemmastadda, att de knacka på rutan, om ej bordet är dukadt, då gästerna infunnit sig.

Den finske skaldekungen Runeberg ansåg sig ej för god för en sådan sysselsättning. Man berättar om en grönsiska, hvilken han vårdat, sedan den som fjäderlös unge föll i hans hand, och som sedan gladt sjungande troget följde honom i skog och mark; och under hans långa sjukdomstid, då han var fjättrad vid sängen, måste en spegel ställas så, att han i den kunde se sina bevingade vänner, då de vid hans fönster hemtade sin alltid färdiga frukost.

Blommor och blad locka redan den lille treåringen; från smörblomskransen, som sköterskan binder åt barnet, växer snart lusten att själf förfärdiga en bukett eller en krans att därmed fagna mamma. Må man då ej låta de enkla gåfvorna af »kattfötter» och smörblommor ligga att vissna på sybordet. De äro väl värda att taga vara på; de äro det första uttrycket af barnets vaknande intresse för naturens skönhet. Visar mamma ej något intresse för den lilla gåfvan, bryr barnet sig snart ej heller om några blommor; men med litet uppmuntran och ledning skall barnet snart själf lära sig finna vackra färgsammansättningar och snart nog fylla rummen med buketter och blomsterkorgar och med dem flytta in en bit af naturens ljufva poesi i det dagliga lifvets enformiga prosa.

Himlen med sina skiftande moln, skogen med granarnes mörka skugga eller björkarnes lätta leende skrud, hafvet med skummande hvita vågtoppar eller i majestätiskt lugn erbjuda tafvor af så storartad skönhet, att äfven det mest likgiltiga sinne måste fängslas däraf, och till och med det lätta, glada barnasinnets finner sig tilltaladt, om dess uppmärksamhet därpå blir väckt.

Ett stort intresse hafva barnen af att i de olika molnformationerna föreställa sig än stora städer, än skogar och sjöar, än eldsprutande berg, än människor och djur, än dansande elfvor eller vilda krigshordar. Detsamma i smått upprepas om vintern på den frusna fönsterrutan.

Detta är naturligtvis endast några små antydningar; hvarje moder skall nog själf finna otaliga anledningar att väcka barnets naturintresse. Och då hon så med barnet beundrar naturens skönhet, är det ej blott en flyktig njutning hon bereder detsamma. Nej, umgänget med naturen renar och förädlar barnets sinne, det lär sig hysa ömhet och kärlek för äfven det minsta af Guds skapade verk, och genom naturens underbara

ordning och skönhet lär det sig vördnad och kärlek för dess skapare.

Den, som älskar naturen, är äfven skyddad för mången frestelse. Mången kväll, som kanske skulle tillbragts i sus och dus vid glasens klang, tillbringar naturvännen i skog och mark. Med naturens rena skönhet trivas ej orena tankar, och så länge densamma skattas har det förvillade sinnet ej helt dukat under för råhet och cynism.

Nu just stundar den skönaste tiden i vår nord, nu klär sig ängen i sin vackraste blomsterskrud, nu jubla alla våra glada, bevingade sommargäster i skog och mark, och nu, just nu må ingen moder försumma att med vaket sinne föra sitt barn ut i Guds fria, härliga natur.

Teori och praktik.

Revisorn satt efter slutad måltid med kaffekoppen framför sig i sin vackra salong. Brasan brann trefligt i fajanska-kelugnen, en präktig björkvedsbrasa, som spred sin behagliga värme öfver rummet. Hans hustru, smakfullt och hemtrefligt klädd, satt med sitt handarbete vid sitt eleganta sybord. Barnen sprungo där stojande ut och in, glada, friska, rosenkindade barn, nätt och ändamålsenligt klädda efter årstiden. Men stojet störde inte den hedersmannen; det kloka, godmodiga ansiktet uttryckte tvärtom stor belåtenhet med tillvaron. Inga ekonomiska bekymmer tryckte honom, han var hvad man kallar välbergad, »gumman» och han kommo väl öfverens, barnen voro välartade och friska.

Revisorn var en mycket lycklig man. Hans största bekymmer voro, när hyresgästerna hade allt för stora fordringar, ty han var husägare i en större landsortsstad, samt att hitta på presenter åt »gumman» till jul, födelse- och namnsdagar, hon som hade allting så fullt upp.

Just i dag hade fattigvården haft sammanträde. Revisorn, med sitt kloka, rediga af-färshufvud var naturligtvis medlem af densamma, och många förståndiga beslut hade fattats. Ibland andra var att aldrig gifva, så länge föräldrarna lefde och kunde arbeta för barnen. Skaffa dem arbete skulle de om möjligt göra, men *aldrig gifva*.

»Hör du, gumma», sade revisorn nu plötsligt, där han satt, »brukar du ge barnungar och sådana där, som komma upp och tigga? Jag fruktar, att du brukar det.»

»Nej, i allmänhet gör jag det inte, åtminstone inte annat än mat, som de äta upp, när jag ser det», svarade frun. »Ingenting är mera demoraliserande än att ge utan urskilning. Men jag försöker att ta' reda på deras förhållanden, och om det är verklig nöd, så ger jag.»

»Verklig nöd, hvad menar du med verklig nöd, det skulle jag bra gärna vilja veta?» Revisorn såg spetsig ut.

»Kära gubben, det är väl inte så svårt att förstå.» Frun såg litet förvånad upp. »När baruskaran är så stor, att föräldrarna inte kunna försörja dem; om man och hustru äro slarfvinga eller så.»

»Joo, se där ha vi det! Då ger du då, och barnens naturliga försörjare sitta och se på, hur ungarne bli uppklädda och mättade och få allting fullt upp utan deras åtgörande, och så super karlen, och hustrun springer till

grannarne och dricker kaffe. Jo, det där blir bra det!»

»Nej, söta gubben, så menade jag visst inte, jag menade bara, att det *kan* finnas undantag.»

»Inga undantag, absolut inga. Ser du, lilla vännen, ni kvinnor duga inte i fattigvården, de må skrika därom aldrig så mycket, ni låta alltid hjärtat springa bort med förståndet, och det får man inte, om man skall kunna göra något verkligt gagn», sade hennes man moraliserande och öfverlägset.

»Men ni låta förståndet springa bort med hjärtat, åtminstone i teorien», svarade frun skälmaktigt, »och göra fattigvården till en affär i stället för ett kärleksverk, det är mycket sämre. Hellre då för mycket än för litet hjärta.»

»Äkta kvinnologik, riktigt äkta», utbrast revisorn ironiskt. »Ser du, min lilla vän, man måste synas hård ibland och inte låta förvilliga sig af sin känsla.»

»Och helt lugnt se på, hur de små oskyldiga små barnen frysa och svälta, bara af idel förstånd», sade frun.

»Om jag en gång kunde få dig att se saken mera i stort och inte bara i detalj», utropade hennes man, »men just för denna brists skull äro ni kvinnor så absolut odugliga till alla offentliga värf. Det är inte individen, utan samhället i stort, representeradt genom arbetaren, som skall räddas. Tro mig, det är rätta vägen, den kommer jag inte att frångå.»

»Nej, kära gubben, håll ut du, *om du kan*», sade frun lugnt.

Det ringde på tamburdörren, jungfrun öppnade.

Revisorn spetsade öronen. En späd, af tårar kväfd röst bad att få tala med frun.

»Sitt stilla du, gumman, jag skall ta' reda på saken», sade han och lyfte ned sin lilla rödkindade Ida från sitt knä, dit hon krupit upp.

En blek liten flicka på fem à sex år, temligen snygg, men med tunna, otillräckliga kläder, blickade upp på honom med stora, radda ögon. Hon ledde en liten bror vid handen.

»Hvad heter du mitt barn?» började han examen.

»Serafina Eulalia Svensson», svarade hon.

»Det var granna namn det, kära du. Hur många syskon är ni?»

»Di ä' fyra hemma ä' så lilla bror.»

»Jaså, sju. Är det din bror den där lilla också? Hvad heter han?»

»Leonard Ferdinand Svensson.»

»Lefver era föräldrar?»

»Jaa.»

»Hvad har din pappa för sig då?»

»Han ä' arbetare, men han har inte något arbete nu.»

»Är han snäll emot er?»

»Jaa.»

Gossen, som hela tiden stillatigande stirrat på revisorn, blandade sig nu helt oväntadt i konversationen och utropade: »Men när pappa super, då ä' han inte snäll, då ä' han så elak så.»

»Jaså, pappa brukar suppa. Hvar bor ni?»

»Vi bor på södra gatan, Anderssons hus inpå går'n.»

»Fryser du inte? Har du inga varmare kläder än de där?»

»Nej, schalen har mamma på lilla bror.»

Revisorn hade öfverrocken på sig. »Traska före ni smättingar, jag kommer efter jag», sade han mildt.

Han var borta en god stund. När han kom hem igen, såg han allvarsam, nästan förlägen ut. Om man kunnat misstänka något sådant om en så förståndig man, som han var, så kunde den röda kanten kring ögonen vittna om utgjutna tårar, men här vid lag var det ju otänkbart. Troligen var vinden orsaken därtill.

Den lilla knubbiga Ida kröp åter upp i hans knä. Hans arm slöt sig ömmare än vanligt omkring den späda lilla kroppen, och då hon med det för barn egendomliga, hängifvet förtroendefulla sättet lutade sitt hufvud mot hans breda bröst, syntes åter en förrädisk fuktighet i ögonvrån.

Fruen såg förstulet på honom.

»Hör du, gumman?» sade han slutligen och lekte förläget med lilla Idas hårfläta.

»Ja, hvad är det, gubben?» Hon såg småleende upp.

»Talade du inte om, att Eriks grå jacka var aldeles urväxt och Gerdas kappa och hvad det var?»

»Jo, det gjorde jag visst det. Ville du, att jag skulle försöka att få sälja dem för några kronor? Plaggen är riktigt bastanta och bra än.»

»Ånej, prata inte så där nu,» svarade hennes man, fullkomligt bragt ur fattningen, »jag tänkte bara, att om du kunde plocka ihop litet af hvarje, kläder och linne och matvaror, och låta Kristin följa med dig till de där små barnens hem, så —»

»Så kunde de arbeta af det sedan, om du går i borgen,» ifyllde fru oeffterättligt.

»Ånej, var inte retsam nu gumman. Ser du, det här var ett aldeles särskildt fall. Hustrun har nyss fått den sjunde och kunde knappast stå på benen, och för mannen att försörja hela den där bunten är väl kinkigt, förstås. Och dessutom var han utan arbete nu, och litet slarvig är han förstås, och — barnen hade ett fat med någon grötröra i, som de åto med svagdricka, till och — modern höll på att tvätta deras små linnen, och de sutto där halfnakna, ungarne. Och då kom jag att tänka på våra egna små och —» Här stockade sig rösten för den förståndige mannen, och han slutade sitt tal med en eftertrycklig snytning.

»Och så kan du gärna erkänna, att du låtit hjärtat springa bort med förståndet,» ifyllde hans hustru, småleende genom tårarna, och smög sig intill honom.

»Och så skall alltid kvinnorna ha sista ordet, det var gifven sak, det,» småuttrade han. »Men mina ord frångår jag i alla fall inte, att man bör gifva med urskiljning och förstånd och inte planlöst kasta ut sina almosor.»

»Ja, det tycker ju jag med, då äro vi ju af samma tanke,» svarade hustrun leende, »och då duga vi nog i fattigvården till slut, om du tänker rätt på saken.»

»Ja, det tål att tänka på, det,» svarade revisorn och kysste sin hustru.

Aurore Lundqvist.

Meddelande till tidningen böra adresseras till **Iduns Redaktion** eller **Iduns Expedition**, Stockholm, ej till någon person inom redaktionen.

Förbiskymtande skuggor

ur förra seklets kvinnovärld.

För Idun

af

Birger Schöldström.

II.

En eclipserad actrice.

Den Elsa Fougts samtida i Stockholm, hvars täcka och pikanta fysiognomi Idun (efter en bild i förf:n:s teaterhistoriska samlingar) här presenterar, förvärfvade sig på 1780-talet ett lika stort rykte, ehuru inom en annan sfer. Primadonna vid Gustaf III:s franska teatertrupp var madame

Sophie Hus.

År 1784 blef Sophie Soullier-Hus engagerad vid nämnda trupp och inom kort för sina utmärkta sceniska talanger både konungens, hofvets och i öfrigt den stockholmska teaterbesökande publikens förklarade gunstling. Hon var — för att citera gamle Gjørwell, i ett i hans, å Kungl. biblioteket förvarade, otryckta bref — »uti sit kön det samma som hr de Mouvel uti sit, kort sagdt en aldeles divine actrice». Emellertid trufdes ej den franska skådespelerskan i Stockholm; särskildt fann hon — säger Gjørwell — »climatet så aldeles odrägeligt», hvadan hon ock 1786 begärde sitt afsked. Då detta af Gustaf III afslogs, beslöt madame Hus att i hemlighet resa från Stockholm.

Den 22 juli samma år hade hon spelat å Drottningholm och, som vanligt, hänfört med sin talang. Klockan två följande morgon körde genom Hornstull ut en långvagn, försedd med kur och dragen af tre hästar. Ini vagnen satt den »divina», uppvaktd af en major Aminoff och sin kammarjungfru Therèse Charles. På kuskbocken satt en »bock» och skötte tömmarne, nämligen skraddaren Bauman, en, efter hvad det tycks, för sitt fula utseende och originella sätt mycket bekant personage i Stockholm den tiden; han hade, för att imponera, prydt sig med väldiga lösmustascher. Färden gick söderut. Ryktet om denna rymning utbreddes sig med blixstens hastighet öfver hela Stockholm den 23. Madame Hus' moder, hvilken vistades vid Drottningholm, häktades, förmodligen som ett slags gisslan, och infördes till Stockholm. Gjørwell ansåg saken så viktig, att han redan samma dags förmiddag satte sig ned och till professor Lidén i Norrköping inrapporterade: »På theatern har timat en mycket remarquable evenement, på den Fransyska nämligen, hvar Madame Hus natten emellan i går och i dag anställde, kan icke säga om en luft-, land- eller sjöresa härifrån

till icke ringa bestörtning för högre och lägre Theaterdirektionen, men som ock genast satte Policekammaren och Slots-Cancelliet i vederbörlig aktivitet, för at på alla vägar och segel leder återbringa Madame Hus under svensk lydno och hindra henne spela samma rôle som för några år sedan fru Müller, den divina sångerskan vid Svenska Operan.» Gjørwell hoppades, att »efterjagande enspännare må hinna damen och återbringa oss hennes så ovärderliga person.» Två af dessa »efterjagande enspännare», polisbetjänterna Malmlin och Hellgren, insände snart rapport, att de spårat den eftersökta i Nyköping, som hon passerat på eftermiddagen. Och den 25:e klockan mot sex på morgonen, återkommo de till Stockholm med hela sällskapet, hvilket de gripit på Lilla Åby gästgivarvärd i Nyköpings län och nu aflemnade till stadshäktet. Följande dagen affördes madame Hus och kammarjungfrun till Drottningholm med gevaldigern Aurivillius. De öfriga båda deltagarne i den romantiska färden tyckas samma dag blifvit lös-gifne.

Öfver den misslyckade rymningen utkom en liten dramatisk pjäs: »Desertrice eller Rymmerskan» [nu i hög grad sällsynt att öfverkomma; man har på senare tiden för ett ex. betalt ända till öfver 30 kr.], hvilken man tillskrifvit än lustspelsförfattaren Hallman, än Gustaf III själf.

Den talangfulla skådespelerskan fick helt säkert snart åter sin konunglige beskyddares nåd, ehuru det ju kan vara möjligt, att han roat sig och sin omgifning med dramatiseringen af hennes »äfventyr på landsvägen». Hon uppträdde å scenen till följande året, 1787. Då bönföll hon hos Gustaf III för andra gången om afsked, och det beviljades nu. Hon begaf sig genast till Rysslands hufvudstad.

Och härmed försvinner »le Desertrice» från våra efterforskningar. Må vi hoppas, att hon fann S:t Petersburgs klimat ej »så aldeles odrägeligt» som Stockholms samt att hon i publikens ögon allt fortfarande var lika »divine»!

Redovisning för insamlingen till Iduns skollofskoloni.

(Forts.)

Transport 624: 4. Nyinfutna medel: E. v. P. 1: —; Fanny 1: —; Togemia 1: —; Ingeborg 1: —; Lilla Gunhild 1: —; Fru H. L-g, Karlstad 5: —; Vän till fattiga barn 1: —; H. E. 2: —; H. V. 2: —; Samuel och Signe, Skåne 1: —; Fru Ch. von Hofsten, Örebro 2: —; Fröken M. von Schantz, Örebro 10: —; Några prenumeranter på Idun, Hjo 4: —; Signe 5: —; G. Rogstr. 1: —; Gunnar och Anna 1: —; Svalor 4: —; Z., Piteå 2: —; L. och M. 2: —; n— 10: —; Gordon och Astrid 5: —; Milan 2: —; Hjalmar och Aina 1: —; Magna Sunnerdahl 10: —; Hannie 0: 50; Anna J., Bläsgat. 4 3: —; Maria S. 5: —; F. och A. 1: —; L. i B. pr Fjerdingslöf 10: —; Hanna R. 5: —; Anna och Ninni G:n 2: —; Jentan 1: —; Onämnd, Sthlm 1: —; Onämnd d:o 5: —; L. R. Sunne 2: —; Torsten och Aina Luleå 2: —; Gossarne A. R. K., Malmö 2: —; E:a, Neder Kalix 10: —; Elisabeth, Ragnar och Ingrid 6: —; Kurt F. 5: —; O. och A. i Upsala 2: —; I., Venersborg 2: 25; Lille Thorsten 2: —; Liten Astrid 2: —; Ellen och Henning 10: —; »Små kissar» 2: 10; L. Karlsborg 2: 50; Guttis, Klippan 1: —; Lisa och Ernst 2: —; Anna 1: —; Augusta 3: —; G. S. Kalmar 10: —; En barnvän 6: —; Jost. 1: 50; Ph. Borås 2: 25; Bengta L. 1: —; M. E. F. 1: —; Alma A., Göteborg 5: —; Onämnd, Dylta bruk 5: —; Summa 821: 16.

(Forts.)

Stark såsom döden.

Berättelse för Idun

af E. . .

Han lade bort pennan och sköt det fullskrifna pappersarket åt sidan. Betjänten hade för en stund sedan lemnat honom ett telegram, nu kunde han kanske ha tid att läsa det. Han drog upp kuvertet ur bröstfickan och kastade en likgiltig blick därpå. Telegrammet var adresserat till baron Heydenberg, Sturegatan nr 00 Stockholm. Han bröt det och började läsa.

»Jag är mycket sjuk. Kom Axel. Jag längtar. Hélène.»

Under det han läste dessa ord, sammanslog hans mörka ögonbryn, och mellan de smala läpparne trängde sig ett dämpadt utrop af smärta. Men så småningom lade sig det vanliga uttrycket af förnämt lugn öfver hans skarpt markerade anletsdrag. Han stack ned telegrammet i fickan och ringde.

»Hvad befaller herr baron?» frågade den inträdande betjänten.

»Jag reser i afton till Högasjö. Det södra nattsålltåget afgår ju klockan half åtta?»

»Ja, herr baron.»

»Säg till, att vagnen skall stå för dörren klockan sju.»

»Ja, herr baron. Befaller baron, att teet skall serveras dessförinnan?»

»Jag vill ej äta i afton. Ni kan gå nu.»

Betjänten aflägsnade sig, och hans herre gjorde sina förberedelser till resan. Han packade en liten nattsäck, skref ett par bref och började sedan att promenera fram och tillbaka på det mattbelagda golfvet. Klockan på kaminhyllan hade ännu ej slagit half sex, i afton såg det ut, som om tidens vingar kommit i beröring med saxon.

Männe det var vackert väder? Han gick fram till balkongdörren och såg ut. Det var klart, stjärnorna gnistrade på det svartblå himlahalfvet; ett tunnt snötäcke bredde sig öfver Humlegårdens gångar och gräsmattor, och mellan trädens grenar glimmade ljusen från palatsraden midt emot.

Ute på landet var det säkert slädföre. De grå hästarne och kurslädan väntade honom vid stationen, och klockan elfva kunde han vara framme. Männe hon verkligen längtade efter honom?

Hvarför skulle hon också resa dit ut just nu, midt i vintern? Om hon nödvändigt ville ge nyårs gåfvor åt tjänare och godsets fattiga, inte hade hon behöft att öfverlemnna dem själf! Hon hade naturligtvis förkylt sig; det var ju snart sagdt oundvikligt, då hon skulle in i alla möjliga stugor och kanske till på köpet besöka den lilla källarlike kyrkan. Flickan var troligen vid god helsa, eftersom hon ej var omnämnd i telegrammet. Hvilket tokeri att taga ett tre års barn med på en sådan färd!

Kanske borde han skicka bud till professorn och bedja honom resa med. Hon var måhända allvarsamt sjuk.

Han skref ett bref till den berömde läkaren, skickade bort betjänten därmed och började åter sin rastlösa vandring.

Hade han bort afråda henne från att resa? Nej, hon var van att gå sin egen väg, liksom han gick sin. Då hon handlade oförnuftigt, måste hon själf bära ansvaret och följderna.

Tänk, om hon nu skulle dö! Än sedan? De hade ju länge varit döda för hvarandra, han var van att stå ensam i världen.

Han tänkte tillbaka på det förflutna, och ett bittert, kyligt leende spred sig öfver hans anletsdrag. Ja, ensam hade han varit allt ifrån barndomen. Han var uppfostrad i ett luxyöst hem, omgifven af alla lifvets bekvämligheter och satt i tillfälle att släcka sin kunskapsörst och utveckla sina talanger. Men han hade ej egt någon förtrogen, hans mor fördjupade sig i sällskapslivets förströelser och egnade föga tid åt sitt barn, fadern var ständigt sysselsatt med sina lärda forskningar. Under de första ungdomsåren hade han visserligen egt en vän, vid hvilken han fäst sig med lidelsefull kärlek, men de två valde olika lefnadsbanor, och ödet skilde dem åt. De hade längesedan förlorat hvarandra ur sikte.

Han påminde sig sin vistelse i universitetsstaden; där hade han under de första åren fört hvad man kallar »ett vildt lif». Det fanns en stormande kraft inom honom, som längtade efter utbrott, det fanns en omätlig törst efter lycka, som längtade att bli tillfredsställd. Men ensam hade han varit, midt i glada lag bland ystra kamrater, alltid ensam. Och så kom den stund, då han fann, att njutning ej är lycka, och att bottensatsen i nöjets bågare har en bitter bismak.

Så stadgade han sig, som man säger, och började att med utomordentlig ifver egna sig åt sina studier.

»Heydenberg har slagit sig på att pluggläsa,» sade kamraterna, »han är fördömdt tråkig nu för tiden.»

»En lofvande yngling!» tänkte professorerna.

På ovanligt kort tid tog han den högsta juridiska examen och kom så ut i världen som en man med framtidsutsikter. Lyckan följde honom; han erhöll en hög befattning, som ingen före honom innehaft vid så unga år, han var förnäm och rik, en framstående man på den bana han valt, berömd för sitt skarpa förstånd och sin obetvingliga viljekraft, men ensam, alltid ensam.

En gång drömde han, att det skulle bli annorlunda, det var då han förde sin brud till altaret. Men drömmen blef ej lång. Den maka han valt var ej i stånd att dela hans intressen, hon förstod intet af det, som uppfyllde hans lif. Trots hennes höga samhällsställning hade hennes uppfostran blifvit betänkligt försummad, och dess brister röjde sig snart nog inför hans skarpa blick. Hon var föga utvecklad till förståndet, opraktisk och vek, och känslan af hennes underlägsenhet gjorde honom kall och sluten. Han uppfyllde sina plikter som make med sträng plikttröhet, han visade henne aktning och var obrottsligt trogen, men han försökte aldrig mer att draga henne till sig, att inviga henne i sina sysselsättningar och intressen. Man sade, att de voro lyckliga, man berömde hans uppmärksamma artighet och beundrade hennes täcka, barnsliga behag; ingen visste, ingen skulle någonsin få veta, att ett öofverstigligt svalg skilde dem från hvarandra.

Under de senare åren hade visserligen en schism uppstått dem emellan, hvilken ej helt och hållet kunde döljas; hon hade blifvit läsare. Han hyste en verklig fasa för denna stränga religiösa sekt, men han sökte på intet sätt inverka på sin hustru. Hon egde sin fulla frihet i detta som i alla hänseenden, han lät henne blott förstå, att han så litet som möjligt ville höra talas om hennes religion, och att han undanbad sig alla omvändelseförsök. Han hade för öfrigt ingenting

att frukta, hon hade lärt sig att behålla sin tro och sina tankar för sig själf.

Så fingo de ett barn. Han hade önskat sig en son, men den lilla var en flicka, en liten hjälplös varelse med blå frågande ögon, mycket lik modern, som med lidelsefull ömhet vårdade henne.

Alltsedan barnets födelse hade hans hustru varit klen, men hon hade aldrig legat till sängs och städse envisats att betrakta sin sjuklighet såsom öfvergående och utan betydelse. Männe hon nu skulle dö?

Han hejdade för ett ögonblick sin oroliga vandring, därefter gick han fram till skrifbordet, tog ett ljus och gick genom den stora, luxyöst inredda salongen till sin hustrus arbetsrum.

Det kändes kallt därinne. Han ställde ljuset på hennes skrifbord och såg sig omkring med en tankfull blick.

Då hans hustru var hemma, gick han sällan eller aldrig hit in, äfven då det var bjudningar, var detta rum afstängdt; Hélène betraktade det som sitt enskilda område. Det var möbleradt helt och hållet efter hennes smak; golfvet täcktes ej af någon matta och framför de bågge fönstren hängde hvita, genombrutna gardiner i lätta, luftiga veck. Väggarna pryddes af en mängd fotografier efter religiösa taflor, och på den förnämsta platsen öfver soffan hängde ett simpelt oljetryck, framställande madonnan med barnet. Han betraktade det med ett ironiskt smålöje, det vittnade i hans ögon om en betänklighetsbrist på skönhetsinne.

På det runda bordet framför soffan stod en sykorg, och ett halfärdigt barnförkläde var kastadt däröfver. Hon var ej särdeles ordentlig, hon brukade alltid lemna saker framme efter sig. Äfven detta hade bidragit att skilja dem från hvarandra, han själf var nästan pedantiskt noggrann.

I hörnet vid det ena fönstret upptäckte han några mörka föremål på golfvet. Han gick dit, där lågo åtskilliga leksaker, kastade om hvarandra i betänklighetsoreda. Han betraktade samlingen med mörka blickar och förvånade sig öfver, att betjäningen ej städat och ställt i ordning i rummet. Men man hade förmodligen litat på, att han ej skulle gå dit in.

Så vände han om till skrifbordet och kastade en pröfvande blick därpå. Pennan hvilade mot kanten af bläckhornet, som stod med öppet lock, och de små prydnadssakerna voro spridda öfver bordet utan all symetri. Midt ibland dem låg en liten bibel uppslagen. Han tog den och bläddrade i bladen. Hans blick föll på ett ställe, som var understruket med blyerts, och han läste med låg röst: »Kärleken är stark såsom döden, dess nitälskan är hård såsom dödsriket, dess glöd är en elds glöd, en Jehovas låga. Starka vatten kunna icke släcka kärlek och strömmar ej förkväfa den. Om någon, för att vinna kärlek, än gifve ut allt gods han eger i sitt hus, man skulle blott förakta honom.»

Därute i salongen hörde han en dörr knarra. Han lade tillbaka boken med en hastig, orolig rörelse och lyssnade. Då han strax därefter hörde dörren till sitt skrifrum öppnas och tillslutas, släckte han ljuset och smög sig ut i salongen. Han vilje ej, att betjänten skulle se, hvar han varit.

* * *

»Hvad är klockan?»

»Half elfva. Var icke så orolig; jag fruktar, att denna otålighet skadar er.»

»Jag skall försöka att vara lugn.» Hon vände hufvudet åt sidan och slöt ögonen, men i nästa minut öppnade hon dem åter och låg en stund tyst, stirrande på ampelns grönaktiga kupa.

»Tänk, om han icke kommer!» sade hon därefter sakta med ett ångestfullt uttryck i de feberglänsande ögonen.

Doktorn reste sig från sin plats och lade hennes oordnade hufvudgärd till rätta.

»Jag är viss om, att baron Heydenberg snart är här,» sade han med en medlidsam blick. »Om han ej kunnat komma, skulle han ha besvarat friherrinnans telegram, och svaret skulle för länge sedan ha anländt.

Hon slöt åter ögonen, ett uttryck af lugn hvilade öfver hennes anletsdrag. Efter en stunds förlopp reste hon sig till hälften i sängen.

»Herr doktor, hörde ni bjällror?» frågade hon ifrigt.

Läkaren lyssnade och böjde jakande på hufvudet; han hade ingenting hört, men ville ej tillintetgöra hennes förhoppningar genom ett nekande svar.

»Han skall snart vara här,» mumlade hon med ett lyckligt leende, »snart, mycket snart! Karin, sofver den lilla?»

»Ja, hennes nåd, hon sofver så godt.»

»Du skall inte störa henne, jag sade ju henne god natt.» Hon sjönk med en lätt suck tillbaka mot kuddarne.

»Nu komma de verkligen!» sade läkaren.

»Ser ni, jag hörde rätt. Gå ut och tag emot honom, doktor Ström, och säg honom, att han genast skall komma hit och att . . . ja, ni vet ju att tiden är kort.»

Läkaren gick, och hon fäste sin långtansfulla blick på dörren, genom hvilken han försvunnit. Minuterna tycktes henne ändlöst långa; hon hörde steg och röster därute i salen, men dörren förblef alltjämt tillsluten, den väntade dröjde.

Ändtligen närmade sig stegen, dörren vred sig på sina hakar, och baron Heydenberg inträdde. Han tycktes vara trött, ett uttryck af kyligt lugn hvilade öfver hans anletsdrag. Han gick fram till sängen och böjde sig ned öfver henne.

»Hur står det till, Hélène?» frågade han.

Hon svarade ej, hon lade armarna om hans hals och tryckte sina brännande läppar mot hans panna.

(Forts. o. slut i nästa n:r.)

Husmoderlig almanack.

Juni.

I juni månad, medan fuktträden blommar, är bästa tiden för *blekning* af linne. Och, medan det i allmänhet ännu råder vapenstillestånd med syltning och inläggningar, en lämplig tid att *rensa och spritsa* den under året samlade *ffjädern*. Äfven rengöring och omstopning af madrasser och gamla bolstrar sker nu med fördel. Detta arbete grufvar husmodern sig vanligen för och uppskjuter gärna därmed år från år; men det är ett ganska lättvindigt arbete, blott man har kommit sig i gång därmed. — *Vintertäckena* piskas och repareras, innan de läggas undan. — En grundlig *buteljasköjning* företages nu, för att, när saftkokning, krusbärsinläggning etc. komma på oväntadt, rena och torra buteljer må finnas till hands. Alla samlade *hela korkar* undergå rengöring under husmoderns tillsyn: först läggas de ett par timmar i en svag lösning af öfvermangansyradt kali för att möjligen vidlådande lukt må dragas ur; sedan kokas de varligt, medan man med en visp håller dem under vattenytan. *Harts* anskaffas och hålles tillreds i en särskildt till dess smältning

bestämd panna, som dock ej bör vara lödd i botten. utan af heldrifven plåt och försedd med handtag. Vidare tillrådes att skaffa sig ej allestädes kända, s. k. flugskåp, hvilka, fritt nedhängande från matbodstaket, bibehålla maten frisk och oåtkomlig för både flugor och råttor. Somliga anrättningar, t. ex. hackadt kokt kött, få en unken lukt, om de förvaras i isskåp och somliga visa benägenhet att mögla — ty frukt kan ej undvikas i isskåpet; i den luftiga buren däremot står maten sig ovanligt bra.

Under sommaren tvättas det väl i alla hushåll oftare än under vintern, ty man hoppas kunna få tur att kunna torka kläderna ute i fria luften. Till detta senare ändamål vill jag påpeka fördelen att på passande ställen på gården eller i trädgården uppsätta klädstreck af förzinkad järntråd (som i järnboden säljs efter vikt = 40 öre per kg.) Dessa kunna sitta kvar vinter och sommar och rosta ändå ej. Utom bekvämligheten att ej vid hvarje småsak, som man vill vädra eller torka, behöfva uppsätta streck för tillfället, vinnes ju äfven tiden, som därtill åtgår. Af oskäligt stora tyngder töjes tråden dock.

Bland *inläggningar* märkas: sparris, spenat, (som alltid skulle tagas af första sädden till vinterförvaring), smör samt gröna krusbär och rabarberbitar på buteljer.

Syltningen inskränker sig till rabarbersylt, gelé och kompot (jfr. årg. II sid. 206, årg. III sid 356); krusbärssallad och sylt af omogna bär. Till *saftkokning* och vinberedning finns ej heller något annat än nämnda frukter, ty hallon och smultron äro ännu nästan för dyra att köpa till dylikt ändamål.

I de trakter, där *marklor* växa, insamlas sådana till torkning. Blad, knoppar eller blommor af vildt växande örter insamlas efter ort och lägenhet till te, medicinskt bruk o. d.

Trädgårdsarbetet består till största delen af att flitigt rensa kryddsängarna från ogräs, hvarvid man dock använder pålitliga personer; eljes kan det lätt hända, att just det väsentligaste af sädden försvinner tillika med ogräset. Utplantering af kälplantor infaller i denna månad. Den som vill göra försöket, må rundt om en fläck af källandet så en ring af hampfrö och gifva noga akt, om denna bit förblifver fri från kälmask, medan denna mask finns på återstoden af landet. Årtsängar kupas och sprötas. Jordgubbsrefvor afklippas flitigt med *sax* genom att rycka bort dem kan lätt hela plantan skadas. De längsta refvorna torkas i solen och kunna sedan begagnas i st. f. bast. Om unga selleriplantor vattnas med utspädd kaffesump, blifva knölarne särdeles stora.

Hvad de mångfaldiga fienderna till vår kultur (maskar, skalbaggar, fluglarver, myror, jordloppor, etc.) beträffar, så behöfves ett vaksamt öga för att förgöra dem.

Trädgårdssoffor hafva väl redan i maj blifvit utflyttade. Jag vill blott här erinra om nyttan af trädgårdsballar till att skydda fötterna för direkt beröring med den ofta fuktiga jorden (för att ej tala om bekvämlighet). Sådana ballar bestå af ett bräde, lika långt som soffan eller bänken, med ett par tvärsålar inunder. Har man 2 à 3 stycken, kan man godt reda sig och flytta dem till den berså eller plats, där man för tillfället tänker slå sig ned.

Stenia.

Nya moder och »magasins de nouveautés».

Några anteckningar från Paris

för Iduns läsarinor

af Cecilia Wærn.

I Paris, som annorstädes, finns där för hvarje säsong en silhouett, som går af sig själf på gatorna. Detta hindrar icke, att man med olympiskt lugn kan promenera på gatorna, ja, på både yttre och inre boulevarder i en urmodig kofta, en taskig klädning eller en hatt, som gjort bekantskap med klädstandet, det är den bärandes ensak. Det är figurer af alla typer och klasser, i dräkter från olika provinser och länder och från modeperioder, som tyckas saligt hänsomnade, hvilka man ser strömma förbi, när man sitter på ett kafé vid någon af de större boulevarderna. Men mellan dem alla uppdyker oupphörligt den karaktäristiska silhouetten

för året. I de vackra, glada offentliga trädgårdarne ser man den, mellan alla grupperna af lekande barn, ammor i långa slängkappor och breda brokiga mössband, bonner i svarta ylleklädningar och hvita ryschgarnerade mössor eller med bara hufvuden. Ingen målare, som iakttagit sin tid, målar en bild af parisiskt gatulif, utan att någonstädes sätta in denna silhouett. Det är icke längre »la haute mode», som den representerar. Den kan nog ännu förekomma, förfina och nästan förvandlad, på vernissager, blomsterutställningar och promenader. Men den är där icke den mest i ögonen fallande, utan bara en bland mängden af dessa andra former, af hvilka en, genom någon nyck hos smaken för dagen eller Bon Marchés smakråd, *nästa år* skall utgöra den typ, som man ser öfverallt på gator och torg — tills den förekommer helt banal.

Nej, här i Paris, liksom hemma, ser man moder, som bli banala och silhouetter, som gå af sig själfva. Skilnaden är väl egentligen den, att de här äro verkliga *silhouetter*, som ge den karaktäristiska linien. Hemma kan man nog visa modets kung tillbörlig aktning och allt, som han behagar befalla, bära korta lif eller långa lif, stora krinoliner eller hårdt tillknutna kjolar och gå så långt som helst i öfverdrift, blott alla andra göra detsamma. Men den karaktäristiska linien, den har man en instiktlik fruktan för; den skulle vara påfallande. Jag vill anföra ett exempel; de moderna höga ärmarna. Sedan nu ögat vant sig vid dem och de högaxlade figurerna, slösar man med tyg på skuldran, omsorgsfullt anordnad i de besynnerligaste knölar och tunga »symetriska», hårdt fastsydda veck — och det tycker man ser stiligt ut! Men man vågar icke, om man icke syr hos en af de förnämsta sömmerskorna, helt enkelt rynka ärmen högt öfver skuldran, så att den står upp som ett par små kycklingvingar. Det vore »extravagant» —; men det hade åtminstone karaktär, medan den nordiska klunsen af tyg uppe på öfverarmen skämmer kroppens linier t. o. m. mera och är bara ful och intetsägande. Ännu mindre vågar man sig på den vackra, duktigt vida ärmen, med tyg och foder af samma vidd, som får falla som den vill från skuldran till nedom armbågen. Den ser »kostymaktig» ut, tycker man. Men den ger dock bredd och värdighet åt gestalten — och skall man vara högaxlad, bör man väl dock helst undvika att se uppkörd ut!

Det finns två typer damer i Sverige, som kläda sig väl. De fint stillsamma, som äro konsekventa i sin skygghet för det, som kan tyckas påfallande, — och de som höra till fröknarna Lundins och några få andra sömmerskors kunder. Mängden af våra unga damer går allt för snällt i stillösa sömmerskors ledband. De kunna nog som individer se täcka och behagliga ut och ha vacker växt, men när man blott ser på dem som förgrundsfigurer, förvånas man öfver att så sällan se en intressant kontur.

Här har t. o. m. den banala silhouetten alltid ändå något i konturen, som säger något. Hvem minns icke, från illustrerade tidsningar om icke annat, den särskildt parisiska turnyr-silhouetten, med den stora hatten käckt på sned, fingrarna instuckna i fickorna på den halföppna jackan, kjolen en liten smula kortare bak än fram, minen käck och trotsig, glad, näsvis eller högdragen efter damens lynne, men alltid karaktäristisk? Nu herrskar pittoresk grace med allahanda former, lånade

från 1700-talet, enkla kjolar, släta fram och rika bak; långa kragar, hvilka från de epålettliknande vecken på axlarna i rika veck falla efter gestalten; stora hattar, uppvikna bak, djupt och klädsamt nedböjda på sidorna; yfviga rysch eller utstående kragar, som bidra till ge mjukhet åt det hela. Det är den vackraste, graciösaste dräkt man sett på länge — i fina, mjuka tyger och på damer i hvila, stående och konverserande eller sittande i sina öppna vagnar. Den passar ovanligt litet att kopieras i gröfre tyger och bäras af folk, som har brådtom. Dock har den redan kommit därhän. Öfverallt ser man långa peleriner af kläde, mest öfversållade med glasbitar af en femtioörings storlek. Till dessa bäras allmänt stora hattar. Den vanliga klädseln, som man ser i både eleganta och banala former, består af en vridning af crêpe i ljusgult, hvitt, rosa, laxfärg eller ljusblått — mest ljusblått. Crêpen anordnas frampå brätet i en knut, bakom hvilken ett par utspärrade vingar af annan färg stå upp som ett högt diadem. Eller dignar hufvudet under blommor i tjocka, rika klasar på små spetsstommar. Tillsammans med den släpande kjolen bildar allt detta ett hölje, eller en *form*, som just icke uttrycker *idén* af liflig käckhet. De rätta parisiskorna hafva också lärt sig att gå med långa smygande steg och hålla kroppen stilla. Men det finns många i Paris, som icke äro parisiskor, och när man ser de högaxlade vida kragarne bäras af fetlagda småkrämarfruar, ute för att gå i bodarne, eller kantiga halfvuxna flickor, önskar man att pelerinens tid vore ute.

'Au Bonheur des Dames' har Zola, som bekant, kallat de stora »magasins de nouveautés», som tillhöra sevärheterna i Paris. Sevärda äro de nog — men *lyckan*, om det skulle vara i *köplusten*, som denna består, finner man där sällan. Ibland kan hon nog komma, när man väntar henne minst. Man går in med en suck af resignation för att köpa någon småsak, som man ej utan letande får på andra ställen, men råkar in i ett af sidesliggande galleri, där det är tyst och stilla, varorna ligga friska, lockande och bodherarne stå påpassliga vid hvarje tecken till svaghet. Då får man vara på sin vakt, om man icke vill vara svag, och skynda till centrum. Där försvinner snart all möjlig köplust i hettan och trängseln. Anblicken kan nog vara liflig; det höga, ljusa midterummet, där bomullsparasollerna hänga i stora röda och blå klasar uppe på pelarne, dyrbara mattor och brokiga skynken hänga ut öfver räckena, som vore det en renässansstad, smyckad till fest; dubbeltrappan, där de ljusa sommartoiletterna och frestande eleganta morgon-rockarne stå på sina dockor, eller sommarmöblerna af brokig halm och de stora japanska paraplyerna tala om villor och svalka och trefnad; perspektiven åt alla håll förbi pelarne i förgrunden, klädda med pösande sidenkjolar eller skiftande parasoller, nedåt de oändliga sidoskeppen i detta fåfångans tempel. Men tilluppet af trogna är också så stort och luften så förskämd, att man blir blaserad, innan man ens hunnit njuta objektivt af anblicken. Allt det prisbilliga och eftersökta har ju ock sin plats nära hufvudingången, och blott åsynen af handsklädorna och alla de händer, som rifva i dem, är nog att inge leda för denna vår »civilisation», som är fänig nog att fordra, att man ofvanpå sitt eget skinn skall dra ett fodral af ett annat djurs skinn, som fått släppa till lifvet för ändamålet!

Organisationen af dessa jättestora magasin, där allt är så billigt, anses för mönstergill och är det kanske — ur ägarens synpunkt. Kunderna få vanligen betala i tid det de spara i penningar. Värst är det i »la mercerie», sybehörshandeln, där hvarje herre sköter 3—4 på en gång och man får vänta i oändlighet, sedan man valt ut sina synålar och linneband, innan alla de andra valt ut sina trådrullar, silken, hakar och fiskben, och man får föras fram i flock som offer till kassan. Det förgärliga är, att varorna tyckas så lätt åtkomliga — strumpebanden och silkesflätorna hänga i knippor på pelarne, hattblommorna ligga i öppna fack, toiletsaker, reseffekter, allt hvad människan begär — och mycket mera står uppradadt på borden. Det tyckes bara vara att välja, betala och gå. Men pytt vackert! Man är nog omgifven af folk, men det är kontrollörer och vägvisare, icke försäljare, de kunna icke göra annat än ropa den ifrågavarande artikeln, tills herrn behagar komma, eller skicka en vidare, om man valt ut en hattfjäder och med den i handen vandrar kring och frågar, hvar man skall få lof att betala den. Vanligen råkar man då till sist på en herre, hvilken håller på att betjäna någon dam, som alls icke kan få den rätta färgen eller formen på sin blåklintskrans, och där får man stå och ge sig tålmod — så godt man kan. En trappa upp är allt bättre — i vissa afdelningar, i synnerhet i hvitvaruhandeln. Allt det löpande godset, billiga näsdukar, halsdukar o. dyl. säljes där nere; dit upp är det blott de allvarliga köparne, som komma. Hvitvaruhandeln i Louvren åtnjuter också verkligt anseende och utgör ensam för sig en hel serie med djupa butikker, förenade medels en mattbelagd midtelgång, utefter hvilken de mest frestande läckerheterna äro utställda. Däruppe får man sitta och betjäna med den mest förstående sympati vid valet af underlif eller babyutstyrel. En fransman, som har tid att vara artig, låter nämligen oftast sin artighet ta sympatiens form. Ingenstädes kan man emellertid bli så rent af snäsigt bemött som i det artiga Frankrike, när de *icke* ha tid att vara sympatiserande och det byråkratiska elementet hos dem tar öfverhanden. Man får minsann erfara det i stormagasinen — och i synnerhet i kappafdelningen under bråda tider, då alla vilja ha nya värkappar. Ve den, som då lägger beslag på en af försäljarnes tid förgäfvos och icke står till att öfvertala, att en halfång klädeskrage med tunga stenkolsprydnader är en liten nått och lämplig sommarkappa. »Något annat finns inte. Spetsar? Dans les cent francs? Jackor — men det är varmare. Jackor brukas mycket, men peleriner mera. Ni får icke se något annat än peleriner!» Och man får icke se *mycket* annat, åtminstone. Man känner igen dem och vet, att de äro tunga och varma, men de bäras ändå, så länge det är 'vår' och man skall vara 'chic' och icke sommar — då man gör som man behagar.

Smånotiser från kvinnovärlden.

Kvinlig klockare, organist och kantor. Fröken Marie Knutson har med öfverväldigande majoritet blifvit vald till klockare, organist och kantor i Årsta församling, Halland.

Besvär hade anförts hos k. m:t mot fröken Knutsons kompetens, men de hafva ogillats och hennes kompetens vunnit godkännande efter många och långa skrivelser för och emot. Församlingens val

skall hafva fallit på en intelligent och kunnig kvinna, som antages skola komma att väl reda sig med de till en sammanslagna trenne befattningarne.

*

Ett ovanligt textilt konstverk har i dagarne fullbordats af fröken *Hulda Rejmers* i Göteborg, en bland stiftarinnorna till den för textil konst nitälskande paramentföreningen därstädes. Arbetet utgöres af en med utomordentlig finhet, smak och ihärdighet utförd altardukspets, som är fem meter lång, nitton ctm. bred och med s. k. klostersöm broderad å hvit tyll, under användning af brodertråd af olika finlek. Broderiets ämne, de profetiska löftenas uppfyllelse, är behandlad i femton medaljonger, sju sådana å ömse sidor om en, hvars innehåll är en nattvardsscen efter Rafaels fresker. Innehållet i de öfriga medaljongerna är hemtadt mestadels från en äldre samling religiösa tafflor, litograferade i en Düsseldorf »Bilder-bibel», och framställer Kristi lif från Bethlehem t. o. m. himmelfärden. Hvarje medaljong omslutes af ett cirkelrundt språkband, där profetians ord, hemtadt ur Vulgatan, är broderadt i stilsköna bokstäver. Denna medaljongserie sammanknytes genom ett ornament af passionsblommor m. m. Bårderna utgöras af liljor och rosor.

Under tre och ett half års tid har fröken Hulda Rejmers på lediga stunder fullbordat det vackra arbetet.

Teater och musik.

Kungl. Operan har för närvarande att glädja sig åt ett gästbesök af den kungl. danske kammarsångaren *hr Simonsen*, en af sångkonstens mest framstående och gouterade berömdheter i vårt grannland vid sundet. Han har här börjat sitt gästspel såsom *Figaro* i Rossinis »Barberaren i Sevilla» och rönte sitt första uppträdande i fredags för fullsatt salong och med konungen jämte stor uppvaktning såsom åhörare rikligt bifall. Om, såsom det föreföll, den uppmärksamhet, som ägnades den danske gästen, var mera aktningfull än egentligen entusiastisk, torde detta möjligen kunna skrivas på valet af rol, som icke syntes låta vare sig det dramatiska eller det vokala i *hr Simonsens* konst komma till sin fulla rätt. Dock ådagalade han, hvad det förra beträffar, en viss dansk smidighet och behändighet, som endast behöft något mer af uppsluppet humör för att gifva den *glada Figaro*-typen, och hvad sången beträffar, fick man göra en angenäm bekantskap med en vacker och omfångsrik röst och, framförallt, en mycket utbildad rutin, som höjde denna Figaroprestation öfver flere af hans närmaste föregångare på vad scen.

Hvad de öfrige uppträdande beträffar, så sparade *hr Ödmann* (*Almaviva*) och *Johanson* (*Basil*) ingalunda på färgläggning af sina roller, fru *Edling* var den mest sympatiska *Rosina* och *hr Strömberg* den munvigaste *Bartholo*.

Rossinis lekande musik rönte redan vid uvertyren publikens lifliga bifall.

K. Dramatiska teatern har, såsom omvexling och lockelse under den svåra tällingen med de ljusa värvällarne, tagit upp *Oskar Blumenthals* af O. Wijkander öfversatta lustspel *Prospilen*. Den tyske författaren, som här tagit den franska salongskomedien till mönster, har onekligen i *Prospilen* presterat ett rangstycke med afseende på stridbar och tillspetsad dialog, spirituella arrangement och — ej minst — en intrigernas konstväfnad, som, om färgvalet icke framstode så minutiöst och pedantiskt uträknadt, skulle vara af än mer slående effekt. Intrigspels båda förare, Hortence von Walnack och baron Leopold von der Egge, hvilka strida om ett par unga hjärtans lycka, representerades af fru *Lotten Dorsch* och *hr Fredrikson* på ett sätt, som i vissa scener höjde sig öfver allt beröm. I allmänhet fick stycket i fullt mått det utförande det kräver för att komma till sin rätt. Bland därtill medverkande må nämnas fru *Beeckström* med sitt reserverade utförande af Emmas rol, *hr Örtengrens* och *Personnes* karaktäristiska och roande framställningar af tartuffen *Krasinski* och den erotiske *Don Quixotten* von *Denderoth* samt äfven, ehuru det yttre var honom emot, *hr Byström* såsom *Helmuth*.

Publiken har varit talrik och bifallet lifligt.

En kyrkokonsert gafs i måndags afton i Johannes kyrka af *hr Emil Sjögren* och *Tor Aulin*, hvilka hade att glädja sig åt en talrik publik, som till sista plats fyllde det i sjunkande solbelysning utomor-

dentligt vackra templet. Hr Sjögren utförde ett par orgelnummer, en fuga af sig själf och en »Benediction nuptiale» af Saint-Saëns. Hr Aulin tolkade på sin fiol ett andante af Rubinstein och Wieniawskys ofta hörda legend. Hr Aulin vinnligger sig på ett synnerligen berömvärdt sätt om ett rent och känsligt spel, han inlägger i sin exekution både själ och kropp — kanske litet för mycket af det senare.

Konsertens hufvudnummer var Emil Sjögrens kantat vid Johannis kyrkas invigning för jämt ett år sedan, en komposition, som fått berömmelse och har i hög grad anslående skönheter att bjuda, exempelvis den ståtliga, såsom en altartjänst högstämmande inledningskören och den varma smekande duetten. Oafsedt en något svag manskör, fick detta verk, som ställer mycket stora fordringar på rösterna, en värdig tolkning. I kören utmärkte sig särskildt vackra och tonsäkra sopraner, hvilka pressades af höga lägen. Solonumren utfördes på ett mångenstädes glänsande sätt af grevinnan *Mathilda Taube*, fröken *Anna Piehl*, hrr *Oskar Lejdström*, *Fritz Bachman* och *Erik Borgstedt*.

Loretos madonna.

En skildring från Italien.

För Idun

af

Hilda Hintze.

(Forts.)

Den unge mannen hade, sedan han ändtligen insett omöjligheten af att intressera Elena, tydligt röjt sin missräkning och snart därpå tagit afsked.

Lizzi har dock en tröst. Hennes syster är utan tadel. Hon uppmuntrar ej Ercole.

Men än sedan? Ercole är och blir dock förlorad för henne, och hon ser nu klart, att bäst är att slita hans bild ur sitt hjärta.

Det måste ske, huru mycket hon än därvid måste lida! Med stoltheten till hjälp skall det lyckas henne.

Ercole bör aldrig veta, hvad hans uppförande har kostat henne. Därför bort med alla tårar och bort med varje tanke på den otrogne, som med sina varma blickar tjusat det hjärta, han sedan så grymt svikit.

Fasthet och mod — blir nu flickans valspråk; men att detta är lättare sagt än gjordt, visar nogsamst den mången morgon tårdränkta hufvudkuden.

I Italien liksom i Frankrike aflägger man som oftast visiter på aftonen efter den sena middagen.

Klockan half nio en kväll anländer Ercole till Bertarellis villa, där familjen är samlad i salongen, just i färd med att dricka kaffe.

Bankiren sitter i en länstol bredvid divanbordet, på hvilket ligga de sist utkomna tidningarna. Han blickar ömt bort till Elena, som vid ett sidobord slår upp kaffe i små kinesiska koppar; hon räcker först en kopp till sin man, innan hon vänder sig till den inträdande gästen, åt hvilken hon envisar plats bredvid Lizzi, som lutar sig bekvämt tillbaka i en amerikansk gungstol.

Hvilken hemtrefnad herskar ej i detta rum med sin stora hänglampa, som klart belyser de smakfulla möblerna med deras mörka, i varma färger hållna öfverdrag och den uppslagna flygeln. Etagererna äro betäckta med album, böcker och allt detta krimskrams, som ögat älskar att hvila på; värdefulla tafflor hänga på väggarna, japanska vaser och arbetskorgar stå här och där på borden och tyda på flitiga kvinnohänder. Men hvad som egentligen mest faller i ögonen, är en herrlig marmorstaty, en Psychefigur.

Ercole, som först för andra gången besöker villan, blickar ovilkorligen med välbehag omkring sig. Detta rum afsticker skarpt mot salongen i hans eget hem, där möblerna synas styfva och stela och allt förråder, att den endast är beräknad åt gäster; gäster, som skulle bli förvånade, om de fingo se in i de nakna, slarfviga hvardagsrummen, hvilka sakna hvar skytt af trefnad. De penningar, advokaten består familjen, förslå knappast till toiletter och diamanter, hvilka i främsta rummet måste uppföras på utgiftslistan, »ty man är ju tvungen att kläda sig efter sitt stånd», säger modern, som jämte sina döttrar i hemmet går i trasor och föder sig med macaroni och grönsaker. Sinne för hemtrefnad är sällsynt i södern, där allt offras på fåfångans altare.

Elena har hela tiden ett drömmande uttryck i sitt ansikte, paradt med en viss högtidlighet, som man aldrig förr har påtagt finna hos henne.

Ercole har druckit en kopp kaffe, under det att han samtalat med Lizzi om sin resa.

Hoppet vaknar därvid åter till lif i flickans hjärta, och Elena gläder sig redan vid tanken, att den unge mannen nu har tagit reson och riktat sin uppmärksamhet åt det rätta hållet.

Bertarelli uppmanar Lizzi att sjunga en af de vackra skotska balladerna. Han ber henne skynda på, ty om en halftimme måste han in till Neapel, där han klockan tio skall möta en vän, som samma natt afreser med låget norrut.

Bankiren har redan meddelat Elena, att han ämnar tillbringa natten inne i staden, ty han vill ej komma tillbaka så sent och störa dem alla.

Elena har protesterat häremot och bönfalitt sin man att återvända vid hvad tid det än månne vara, men bestämd som Bertarelli ibland kan vara, har han nekat gifva efter.

Lizzi sjunger med en harmonisk, men tämligen svag stämma, hvilken dock i den enkla skotska folksången tar sig väl ut.

Ercole står i ett af de öppna fönstren, hvilka i de flesta neapolitanska hus snarare borde kallas dörrar, som vetta utåt en liten utspringande altan.

Han blickar förstörd ut i den mörka natten. Elena varsnar ett vemodfullt drag i hans ansikte, och det gör henne ond om honom. Hennes hjärta ömmar för denna stumma smärta, hvars ofrivilliga orsak hon är.

Men, ej för något pris i världen vill hon visa det starka intresse, han inger henne. Hon kan emellertid ej lemna å sido vanlig höflighet, som värdinna; därför fyller hon ännu en gång en af de små kopparne och räcker honom den.

Han bugar sig djupt, innan han tar den heta drycken ur hennes hand. Därvid kommer, som tillfälligt, hans hand att snudda vid hennes hvita, bländande fingrar, medan han hviskar:

»Signora, hvad har jag egentligen förbrutit, att ni nu sedan min återkomst är så grym mot mig?»

— — — Ser ni då ej, huru djupt jag lider af er ovänlighet? Jag är er ju så oändligt tillgiven; ja, hvarför ej nu rent ut säga det, jag älskar er, älskar er af allt mitt hjärta!»

»Ni eger ej rätt att älska mig!» svarar hon, döljande sin förvirring under ett svagt leende.

»Nåväl, säg mig, hvarför ej?» frågar han ifrigt.

»Därför att jag är en gift kvinna.» Isiga och afkylande ljuda orden.

»Hvad gör det?» hviskar han, medan hans svarta ögon flamma upp i en eldig och passionerad blick.

Lugnt står hon framför honom, utan att med enda min förråda sin starka rörelse, ej heller viker den skära rodnaden från kinderna, medan hon, betonande hvar enda ord, varnar:

»Signor Ercole, ni glömmar er.»

Den unge mannen, som irriteras af detta lugn, utbrister häftigt:

»Gå, signora Elena, gå! Ni drifver gäck med en mans allra heligaste känslor. Gå, ty ni är grym och hjärtlös och förtjänar ej ert namn af kvinna!... Ja gå, ty nu känner jag, att jag hatar er — — —»

Elena följer uppmaningen, i det hon skakar på hufvudet, såsom man brukar göra åt ett själfsväldigt, oberäkneligt barn.

Under tiden sjunger Lizzi, och Bertarelli sitter tillbakalutad i sin stol, lyssnande på sången, medan hans blickar sorgset hvila på de två där borta i den djupa fönsternischen eller, rättare sagt, haft ute på den lilla smala balkongen.

Elena är åter vid sin mans sida. Hon räcker honom cigarettuetiet och håller fram en brinnande tändsticka, medan hon skämtande förebrår honom det orätta uti att lemna damerna ensamma.

»Ercole stannar nog hos eder en stund», svarar den äkte mannen, »och känner jag honom rätt, skall han nog veta att roa er.»

Frisk blåser hafsbrisen in genom det aflånga rummets tre öppna fönster. I det ena står den unge mannen alltjämt kvar, synbarligen ett rof för dystra tankar, medan han låter blicken utan mål irra ut i den vida rygden, ut öfver havet, som omedelbart bryter sig mot den lodräta klippan, på hvilken huset är bygd.

Vattnets nära grannskap har alltid utgjort vilans förnämsta dragningskraft. Det skänker svalka under sommarens heta dagar, och vägornas brus bildar en musik, som isynnerhet tilltalar den unga sentimental Lizzi.

Det med balkonger och flere verandar försedda huset ligger tämligen högt uppe; nedåt utsträcker sig terrassformigt trädgården med sina lusthus och slingrande gångar, besuggade af storbladiga palmer, plataner och blommande akacior.

Elena hyser medlidande med den unge mannen. För att visa honom, det hon ej är vred öfver hans häftiga ord, går hon till honom med cigarerna.

Ercole ser upp i hennes lugna, blida ansikte, och han gripes på nytt af passionen. Han beherrsakar sig dock och ber:

»Signora Elena, signora, förlåt hvad jag nyss sade... Vill ni tillgifva min öfverlilning?»

»Min vän», svarar Elena mildt, »jag är ej mer ond på er?»

»Jag förtjänar ej ert öfverseende, ty jag är ju ett odjur, medan ni är den personifierade godheten.»

»Nej, säg ej så!» och hon vill gå vidare.

»Men hvarför är ni nu för tiden så hård mot mig? Ni unnar mig aldrig mer ett enda ord — — — hvad har jag egentligen gjort? Hvarmed har jag förbrutit mig?»

»Hvarför är ni så förändrad? Ack, säg mig det, så att jag sedan må få uttala mitt hjärtas alla tankar, må få bikta allt, hvad som rör sig i min själ!» Härvid var den unge mannens stämma nästan ohörbar af inre sinnesrörelse.

»Min vän, fattar ni då ej, att min plats ej är här? Kom med mig in i rummet och sätt er hos min man, som redan tyckes vänta på mig för att få en ny cigarett; han är nu en gång van vid att mottaga dem ur min hand.»

Graciös och smidig ilar Elena fram till Bertarelli och glider ned på en låg stol vid hans fötter, hvarunder det äkta paret blickar kärleksfullt mötas.

Oafvänt betraktar Ercole dem, hvarvid den vildaste svartsjuka rasar i hans bröst.

Han är just i begrepp att lemna fönstret, ty den tafala han har framför sig är nära att göra honom vansinnig.

Men i detsamma är den unga frun åter vid hans sida, och i det hon medlidsamt betraktar hans förstörda drag, frågar hon:

»Signor Ercole, vill ni ej sjunga den vackra franska duetten tillsammans med Lizzi? Min man och jag önska så mycket att få höra den!»

Utom sig öfver Elenas kallblodighet hväser Ercole fram mellan tänderna:

»Är ni ej egentligen en demon, som så gycklar med en mans känslor? Fruktar ni ej min svartsjuka, när ni så oförsynt, som nyss, midt för mina ögon vågar kokettera med er make? Har ni aldrig hört talas om, att förälskade narrar, sådana som jag, bruka döda de män, som hindrande träda deras kärlek i vägen?»

Till utseendet förblir den unga kvinnan lugn; hon låtsar sig ej ens ha hört de lidelsefulla orden.

Ercole fortfor: »Signora, jag ber, lek ej med elden! Akta er, ty jag hotar ej på lek. Vakta er, att jag ej en dag dödar er man, och då är ju skulden er, ty det är då er kalla hjärtlöshet, som drifver mig till ett brott!»

Utän att svara aflägsnar sig Elena, men nu äro hennes drag djupt allvarliga, och man ser tydligt, att en pinande och plågsam tanke sysselsätter hennes sinne.

Lizzi slutar just sin sång, för hvilken hon mottager sin svägers tacksägelse.

Flickan närmar sig Ercole, dragen till honom liksom mot sin vilja, och frågar med osäker stämma:

»Signor Ercole, hvad tycker ni om våra skotska ballader?»

»Skotska ballader?» mumlar han drömmande, som om han nyss hade uppvaknat ur en sömn.

Huru modlös är ej den blick, som flickan dröjande kastar på ynglingen. I den läses den hopplösa kärlekens sorgliga historia.

Männe Ercole ens lägger märke till all den tillgifvenhet, som här öfverbehållsamt bjudes honom? Hvarför försmår han väl den fagra lilla blomman, som så gärna vill utveckla all sin rika skönhet inför honom, och griper i stället, likt en okynnig pojke, efter den förbjudna frukten?

(Forts.)

Innehållsörteckning:

Josephine Varenius; af P. A. Wingborg. (Med porträtt.) — En bal; dikt af *Gurli*. — Umgänget med naturen; några väderinringar till alla mödrar af M. N. — Teori och praktik; af *Aurora Lundqvist*. — Förbiskymtande skuggor ur förra seklets kvinnovärld; för Idun af *Bürger Schöldström*. II: En eclipserad actrice. — Redovisning för insamlingen till Iduns skolfolkoloni. (Forts.) — Stark som döden; berättelse för Idun af E. — Husmoderlig almanack: juni; af *Stenia*. — Nya moder och »magasins de nouveautés». Några anteckningar från Paris för Iduns läsarinna af *Cecilia Warn*. — Smånotiser från kvinnovärlden. — Teater och musik. — Loretos madonna; en skildring från Italien, för Idun af *Hilda Hintze*. (Forts.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhärskande, äro alltjämt de små emaljerade blommor och fjärlilar, som under vintern 1890 väckte så stort uppeende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåemaljerade fjärlilarne. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9.